

Dicht bij huis

Cara Hunter

Dicht bij huis

Vertaald door Ireen Niessen

2018 Prometheus Amsterdam

Voor Simon

Oorspronkelijke titel *Close to Home*

© 2018 Cara Hunter

© 2018 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en
Ireen Niessen

Omslagontwerp Sander Patelski

Foto omslag Elisabeth Ansley/Trevillion Images

Foto auteur Justine Stoddart

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 3836 3

Proloog

Het wordt al donker en het meisje heeft het koud. Het is zo'n fijne dag geweest – met al die lichtjes en kostuums en het vuurwerk als een regen van sterren. Dat was betoverend, net een sprookje, maar nu is alles verpest, is alles misgegaan. Ze kijkt op door de bomen, en de takken lijken zich boven haar hoofd te sluiten. Maar niet als in *Sneeuwwitje* of *Doornroosje*. Er is hier geen prins, geen redder op een prachtig wit paard. Alleen een donkere lucht en monsters in de schaduwen. Ze hoort geluiden in de struiken, het geritsel van kleine diertjes maar ook van iets zwaarders wat langzaam maar zeker dichterbij komt, stap voor stap. Ze wrijft over haar wang, die nog steeds nat is van de tranen. Ze zou dolgraag willen dat ze was zoals de prinses in *Brave*. Die zou niet bang zijn, zo helemaal alleen in het bos. Maar Daisy is dat wel.

Daisy is heel erg bang.

'Daisy?' zegt een stem. 'Waar ben je?'

Meer stappen, nu dichterbij, en de stem klinkt boos. 'Je kunt je niet voor mij verstoppen. Ik vind je toch wel. Dat weet je, hè, Daisy? *Ik zal je vinden.*'

Ik ga dit nu alvast zeggen, voordat we beginnen. Je zult het niet graag willen horen, maar geloof me, ik heb dit vaker bij de hand gehad dan ik me zou wensen te herinneren. In een zaak als deze – een vermist kind – gaat het negen van de tien keer om iemand dicht bij huis. Familie, een vriend of vriendin, een buurman of buurvrouw, iemand uit de nabije omgeving. Vergeet dat niet. Hoe radeloos ze ook overkomen, hoe onwaarschijnlijk het ook lijkt, ze weten wie het heeft gedaan. Misschien niet bewust en misschien nog niet. Maar ze weten het wel.

Ze weten het.

* * *

*20 juli 2016, 2.05 uur
Canal Manor Estate, Oxford*

Er wordt wel gezegd dat huizenkopers als ze een huis binnengaan al na dertig seconden tot een conclusie komen. Nou, neem maar van mij aan dat de gemiddelde politiefunctaris daar minder dan tien seconden voor nodig heeft. In feite hebben de meesten van ons al een bepaald inzicht voordat we de voordeur zijn gepasseerd. Het verschil is dat wij mensen beoordelen, niet het huis. Dus als we stoppen voor Barge Close 5 heb ik al een

redelijk goed idee van wat me te wachten staat. Het is een nieuwbouwhuis voor welgestelden. Deze mensen hebben geld, maar niet zoveel als ze zouden willen, want dan hadden ze wel een authentiek victoriaans huis gekocht en niet deze reproductie in een nieuwe buitenwijk aan de verkeerde kant van het kanaal. Het huis heeft dezelfde rode bakstenen en dezelfde erkers, maar de tuinen zijn klein en de garages enorm – niet zozeer nep als wel regelrechte vervalsing.

De geüniformeerde agent bij de voordeur vertelt me dat de familie het huis en de tuin al heeft doorzocht. Je zou verbaasd staan als je wist hoe vaak we kinderen terugvinden onder een bed of in een kast. Ze zijn dan dus helemaal niet vermist, ze verstoppen zich gewoon. En de meeste van die verhalen hebben óók geen happy ending. Maar het lijkt erop dat we hier niet met zo'n situatie te maken hebben. De dienstdoende inspecteur vertelde me een uur geleden toen hij me wakker belde: 'Ik weet dat we je normaal gesproken niet zo vroeg laten komen, maar dit tijdstip en zo'n jong kind... dat voelt niet goed. En er was een feest aan de gang, dus er waren al lang voordat wij werden gebeld mensen aan het zoeken geweest. Ik besloot dat jouw eventuele ergernis een stuk minder zwaar woog.' Ik ben niet geërgerd. Als ik eerlijk ben, zou ik hetzelfde gedaan hebben.

'De achtertuin is een slagveld, ben ik bang, inspecteur,' zegt de agent bij de deur. 'Er hebben de hele avond mensen heen en weer lopen sjouwen. Overal vuurwerkresten. Kinderen... Het forensisch team kan er niets mee, denk ik.'

Geweldig, denk ik bij mezelf. Echt fantastisch.

Gislingham belt aan en we staan te wachten. Hij wiebelt zenuwachtig van de ene op de andere voet. Het maakt niet uit hoe vaak je het doet, je raakt er nooit aan gewend. En gebeurt dat wel, dan is het tijd om ermee te stoppen. Ik neem nog een paar trekken van mijn peuk en kijk rond in de straat. Hoewel het twee uur

's nachts is, brandt er licht in elk huis en staan er mensen te kijken achter een aantal ramen op bovenverdiepingen. Aan de overkant staan twee politiewagens met zwaailichten op borstelig gras vol sporen van fietsbanden, en een paar agenten proberen nieuwsgierigen op afstand te houden. Nog een stuk of zes agenten staan bij deuropeningen met de burens te praten. Dan gaat de voordeur open en draai ik me om.

'Mevrouw Mason?'

Ze is wat molliger dan ik had verwacht. Ze krijgt al hangwangen en ze kan niet ouder zijn dan, wat zal het zijn, midden dertig? Ze draagt een vest over een feestjurk – een met panterprint en halterhals in een matoranje tint die niet bij de kleur van haar haar past. Ze laat haar blik over de straat glijden en trekt het vest strakker om zich heen, hoewel het bepaald niet koud is. Eerder vandaag was het ruim dertig graden.

'Mevrouw Mason, ik ben inspecteur Adam Fawley. Mogen we binnenkomen?'

'Kunt u uw schoenen uitdoen? Het tapijt is nog maar kort geleden gereinigd.'

Ik heb nooit begrepen waarom mensen een roomkleurig tapijt uitkiezen, en al helemaal niet als ze kinderen hebben, maar dit lijkt me niet het moment om daarover in discussie te gaan. Dus we bukken als een paar schoolkinderen en maken onze veters los. Gislingham werpt me een snelle blik toe: er zijn haakjes naast de deur bevestigd met de namen van de gezinsleden, en hun schoenen staan op een rijtje bij de mat. Op maat gerangschikt. En op kleur. Jezus.

Heel merkwaardig wat het onthullen van je voeten met je hoofd doet. Het rondstappen op sokken geeft me het gevoel een amateur te zijn. Geen goed begin.

De woonkamer heeft een boog die naar een keuken met ontbijtbaar leidt. Daar staan wat vrouwen te fluisteren, druk in de weer

met de waterkoker. Hun feestmake-up oogt flets in het genadeloze neonlicht. Het gezin des huizes zit op de rand van een bank die veel te groot is voor het vertrek. Barry Mason, Sharon en hun zoontje, Leo. Het kind kijkt naar de vloer, Sharon kijkt mij aan, Barry's blik gaat alle kanten op. Hij ziet eruit als een typische hipsterpapa – een cargobroek, iets te rechtopstaand haar, een iets te bont overhemd met bloemenprint dat uit zijn broek hangt – maar ook al zegt de look vijfendertig, het donkere haar is geveerd en ik vermoed dat hij ruim tien jaar ouder is dan zijn vrouw. Die duidelijk de broeken in dit huis koopt.

Er komen allerlei soorten emoties boven als er een kind wordt vermist. Boosheid, paniek, ontkenning, schuldgevoel. Ik heb ze allemaal gezien, afzonderlijk en in combinatie. Maar de uitdrukking op Barry Masons gezicht heb ik nog nooit eerder gezien. Een blik die ik niet kan plaatsen. En wat Sharon betreft: haar vuisten zijn zo hard gebald dat haar knokkels wit zijn.

Ik ga zitten. Gislingham niet. Ik denk dat hij bang is dat het meubilair zijn gewicht niet kan dragen. Hij maakt discreet wat ruimte tussen de kraag van zijn overhemd en zijn hals, hopen dat niemand het zal opmerken.

‘Mevrouw Mason, meneer Mason,’ begin ik. ‘Ik begrijp dat u het nu moeilijk hebt, maar het is essentieel om meteen zo veel mogelijk informatie te verzamelen. U weet dat vast wel, maar de eerste paar uur zijn echt cruciaal – hoe meer we weten, hoe waarschijnlijker het is dat we Daisy ongedeed zullen vinden.’

Sharon Mason trekt aan een los draadje op haar vest. ‘Ik weet niet wat we u verder nog kunnen vertellen... we hebben al met die andere agent gesproken...’

‘Dat weet ik, maar misschien kunt u het allemaal nog even met mij doornemen. U hebt verteld dat Daisy vandaag gewoon naar school is geweest en dat ze daarna hier in huis was tot het feest begon – ze is dus niet gaan buitenspelen?’

‘Nee. Ze was eerst boven in haar slaapkamer.’

‘En het feest – kunt u me zeggen wie er aanwezig waren?’

Sharon werpt een blik op haar echtgenoot en kijkt vervolgens mij aan. ‘Mensen uit de straat. Klasgenoten van de kinderen. Hun ouders.’

Vriendjes en vriendinnetjes van haar kinderen dus. Niet haar eigen vrienden. Of die van hen beiden.

‘Dus... veertig mensen? Klopt dat ongeveer?’

Ze fronst. ‘Niet zoveel. Ik heb een lijst.’

‘Daar kunnen we zeker wat aan hebben. Geeft u die maar aan rechercheur Gislingham.’

Gislingham kijkt even op van zijn notitieboekje.

‘En wanneer hebt u Daisy precies voor het laatst gezien?’

Barry Mason heeft nog steeds niets gezegd. Ik ben er niet eens zeker van dat hij me heeft gehoord. Ik wend me tot hem. Hij heeft een speelgoedhondje in zijn handen en hij blijft er maar aan frutselen. Het is de stress, dat weet ik, maar het lijkt er verontrustend veel op dat hij het de nek omdraait.

‘Meneer Mason?’

Hij knippert met zijn ogen. ‘Weet ik niet,’ zegt hij mat. ‘Rond elf uur of zo? Het was allemaal een beetje chaotisch. Druk. Veel mensen, weet u wel.’

‘Maar het was middernacht toen u besepte dat ze vermist was.’

‘We vonden dat het bedtijd was voor de kinderen. Er begonnen al mensen te vertrekken. Maar we konden haar niet vinden. We hebben overal gezocht. We hebben iedereen die we konden bedenken gebeld. Mijn prinsesje... Mijn prachtige kleine meisje...’

Hij begint te huilen. Ik vind dat nog steeds lastig om mee om te gaan. Als mannen hun tranen de vrije loop laten.

Ik wend me tot Sharon. ‘Mevrouw Mason? En u? Wanneer hebt u uw dochtertje voor het laatst gezien? Voor of na het vuurwerk?’

Sharon huivert plotseling. ‘Ervoor, geloof ik.’

‘En hoe laat begon het vuurwerk?’

‘Tien uur. Zodra het donker werd. We wilden niet dat het te lang door zou gaan. Dat kan problemen opleveren. Mensen kunnen klagen bij de gemeente.’

‘Dus daarvoor hebt u Daisy nog gezien. In de tuin of binnen?’

Ze aarzelt en trekt een rimpel in haar voorhoofd. ‘In de tuin. Ze huppelde de hele avond rond. Ze stal echt de show.’

Ik vraag me af hoelang het geleden is dat ik iemand die uitdrukking heb horen gebruiken. ‘Dus Daisy was vrolijk? Er zat haar niets dwars, voor zover u wist?’

‘Nee. Ze had het heel erg naar haar zin. Ze lachte. Danste op de muziek. Zoals meisjes dat doen.’

Ik kijk even naar het broertje, benieuwd naar zijn reactie. Maar hij reageert niet of nauwelijks. Hij zit opvallend stil. Gezien de situatie.

‘Wanneer heb jij Daisy voor het laatst gezien, Leo?’

Hij haalt zijn schouders op. Hij weet het niet. ‘Ik keek naar het vuurwerk.’

Ik glimlach naar hem. ‘Hou je van vuurwerk?’

Hij knikt zonder me aan te kijken.

‘Nou, ik ook.’

Hij kijkt op en even hebben we contact, maar dan buigt hij zijn hoofd weer en begint met een voet over het hoogpolige tapijt te schuiven, zodat er cirkels in ontstaan. Sharon steekt haar hand uit en klopt hem op zijn been. Hij stopt.

Ik wend me weer tot Barry. ‘En het hek aan de zijkant van de tuin was open, heb ik begrepen.’

Barry Mason leunt achterover, plotseling in de verdediging. Hij snuift luid en veegt met zijn hand over zijn neus. ‘Nou ja, je kunt niet om de vijf minuten naar de deur lopen om open te doen, toch? Het was makkelijker om de mensen langs die weg binnen

te laten. Geeft ook minder troep in huis.’ Hij werpt zijn vrouw een blik toe.

Ik knik. ‘Natuurlijk. Ik zie dat de tuin aan de achterkant aan het kanaal grenst. Hebt u een hek naar het pad dat erlangs loopt?’

Barry Mason schudt zijn hoofd. ‘O nee. Mag niet van de gemeente. Via die weg kan hij niet binnengekomen zijn.’

‘Hij?’

Hij wendt zijn hoofd weer af. ‘Wie het ook was. De klootzak die haar heeft meegenomen. De klootzak die mijn Daisy heeft meegenomen.’

Ik schrijf ‘mijn’ in m’n schrijfboekje en zet er een vraagteken naast. ‘Maar u hebt niet daadwerkelijk een man gezien?’

Hij haalt diep adem en barst in snikken uit. Opnieuw wendt hij zijn hoofd af. ‘Nee. Ik heb niemand gezien.’

Ik doorzoek mijn papieren. ‘Ik heb de foto van Daisy die u aan brigadier Davis hebt gegeven. Kunt u me zeggen wat ze aanhad?’

Er valt een stilte.

‘Het was een gekostumeerd feest,’ zegt Sharon uiteindelijk. ‘Voor de kinderen. Dat leek ons leuk. Daisy was gekleed als haar naam.’

‘Sorry, ik begrijp het niet helemaal...’

‘Een madelief. Ze was gekleed als madelief.’

Ik voel Gislinghams reactie, maar sta mezelf niet toe hem aan te kijken. ‘Aha. Dus...’

‘Een groen rokje, een groene maillot en groene schoenen. En een hoofdtooi met witte bloembladen en een geel hart. Die hebben we bij die winkel aan Fontover Street gevonden. Het ding kostte een vermogen, alleen al om het te huren. En we moesten een borgsom betalen.’

Haar stem hapert. Ze haalt stokkend adem en duwt haar tot vuist gebalde hand tegen haar mond. Haar schouders schokken. Barry Mason legt een arm om zijn vrouw heen. Ze jammert zacht-

jes en wiegt voor- en achteruit, zegt dat zij het niet kan helpen, dat ze geen idee had, en hij begint over haar haar te strijken.

Er valt nog een stilte, waarna Leo plotseling naar voren schuift en zich van de bank laat glijden. Al zijn kleren lijken te groot voor hem; je ziet zijn handen amper uit zijn mouwen komen. Hij komt naar me toe en geeft me zijn telefoon. Daarop staat een stilstaand beeld uit een video. Van Daisy in haar groene rokje. Ze is een mooi meisje, daar is geen twijfel over mogelijk. Ik druk op play en kijk ongeveer vijftien seconden lang hoe ze voor de camera danst. Ze barst van de zelfverzekerde uitbundigheid – die straalt ze zelfs op het kleine schermpje uit. Als de video is afgelopen, check ik de datum: het filmpje is nog maar drie dagen oud. Ons eerste gelukje. We hebben niet altijd iets wat zo recent is tot onze beschikking.

‘Dank je, Leo.’ Ik kijk naar Sharon Mason, die haar neus snuit. ‘Mevrouw Mason, als ik u mijn mobiele nummer geef, kunt u me dit filmpje dan even sturen?’

Ze wappert hulpeloos met haar handen. ‘O, ik kan niets met die dingen. Leo doet het wel.’

Ik kijk hem even aan en hij knikt. Zijn pony is een beetje te lang, maar hij lijkt er geen last van te hebben dat het haar half voor zijn ogen hangt. Ze zijn donker, die ogen. Net als zijn haar.

‘Bedankt, Leo. Jij bent handig met telefoons voor een jongen van jouw leeftijd. Hoe oud ben je?’

Hij bloost een heel klein beetje. ‘Tien.’

Ik wend me tot Barry Mason. ‘Had Daisy een eigen computer?’

‘Geen sprake van, met wat je tegenwoordig hoort over kinderen die online gaan. Ze mag mijn pc soms gebruiken, maar dan blijf ik in de buurt.’

‘Dus geen e-mail?’

‘Nee.’

‘En een mobieltje?’

Nu geeft Sharon antwoord. ‘We vonden haar te jong. Ik heb gezegd dat ze er met Kerstmis eentje krijgt. Tegen die tijd is ze negen.’

Dat is dus een optie minder om haar op te sporen. Maar dat zeg ik niet. ‘Heb je gisteravond iemand bij Daisy in de buurt gezien, Leo?’

Hij schrikt op en schudt zijn hoofd.

‘Of eerder al – heb je iemand zien rondhangen? Misschien op weg naar school of op de terugweg?’

‘Ik breng ze altijd met de auto naar school,’ zegt Sharon op scherpe toon. Alsof dat antwoord genoeg moet zijn.

En dan gaat de deurbel. Gislingham klapt zijn notitieboekje dicht. ‘Dat is vast het forensisch team.’

Sharon kijkt haar echtgenoot in verwarring aan. ‘Hij bedoelt rechercheurs voor sporenonderzoek,’ zegt Barry.

Sharon wendt zich tot mij. ‘Wat moeten die hier? Wij hebben toch niets misdaan?’

‘Dat weet ik, mevrouw Mason. Maakt u zich geen zorgen. Het is de standaardprocedure in een... als er een kind vermist is.’

Gislingham doet de voordeur open en laat ze binnen. Ik herken Alan Challow meteen. Hij is een paar maanden na mij begonnen. Niet heel erg goed geconserveerd. Bovenaan te smal, te veel vet om zijn middel. Maar hij is goed. Hij is goed.

Hij knikt me toe. We hebben geen plichtplegingen nodig. ‘Holroyd haalt de spullen uit de auto,’ zegt hij zonder omhaal. Zijn papieren pak kraakt. Het zal in dat ding verrekte warm worden als de zon opkomt.

‘We gaan eerst wel naar boven,’ zegt hij terwijl hij zijn handschoenen aantrekt. ‘Zodra het licht wordt, beginnen we buiten. Er is nog geen pers, zie ik. Mooi zo.’

Sharon Mason is wankelend opgestaan. ‘Ik wil niet dat u in haar kamer rondsnuffelt... Haar spulletjes aanraakt. Ons als criminelen behandelt.’

‘Het is geen volledig forensisch onderzoek, mevrouw Mason. We zullen geen troep maken. We hoeven haar kamer helemaal niet in. We hebben alleen haar tandenborstel nodig.’

Want dat is de beste bron voor DNA, dat we misschien nodig hebben als we haar lichaam vinden. Maar opnieuw: dat zeg ik niet.

‘We zullen uitgebreider zoeken in de tuin, voor het geval haar ontvoerder bewijsmateriaal heeft achtergelaten dat ons zou kunnen helpen hem te vinden. Ik neem aan dat we daarvoor uw toestemming hebben?’

Barry Mason knikt en steekt zijn hand uit naar de elleboog van zijn vrouw. ‘We kunnen ze maar beter hun werk laten doen, hè?’

‘En wij zullen zo snel mogelijk een familierechercheur sturen om u te ondersteunen.’

‘Hoezo ondersteunen?’ vraagt Sharon.

‘Diegene brengt u op de hoogte zodra we nieuws hebben, en is aanwezig voor het geval u iets nodig hebt.’

Sharon fronst. ‘Hier? In huis?’

‘Ja, als u dat goedvindt. Het is een professioneel iemand – u hoeft zich geen zorgen te maken, hij of zij zal zich keurig op de achtergrond houden...’

Maar ze schudt haar hoofd. ‘Nee. Ik wil hier niemand over de vloer. Ik wil niet dat jullie ons bespioneren. Is dat duidelijk?’

Ik kijk Gislingham aan, die een miniem schouderophalend gebaar maakt.

Ik haal diep adem. ‘Daar hebt u natuurlijk alle recht toe. We zullen een lid van ons team aanwijzen als contactpersoon, en als u van gedachten verandert...’

‘Nee,’ zegt ze snel. ‘Dat doen we niet.’

* * *

Oxford's News @OxfordNewsOnline 02.45

BREAKING Er komen berichten binnen dat politie in groten getale aanwezig is in nieuwbouwwijk Canal Manor – nog geen details...

Julie Hill @JulieHillinOxford 02.49

@OxfordNewsOnline Ik woon in Canal Manor – er was gisteren een feest en de politie is hier nu om de burens te ondervragen

Julie Hill @JulieHillinOxford 02.49

@OxfordNewsOnline Niemand lijkt te weten wat er aan de hand is – er staan ongeveer 15 politiewagens

Angela Betterton @AngelaGBetterton 02.52

@JulieHillinOxford @OxfordNewsOnline Ik was op het feest – het dochtertje schijnt vermist te zijn – zit bij mijn zoontje in de klas

Julie Hill @JulieHillinOxford 02.53

@AngelaGBetterton O wat afschuwelijk, ik dacht dat het om drugs of zoiets zou gaan @OxfordNewsOnline

Oxford's News @OxfordNewsOnline 02.54

@AngelaGBetterton Hoe heet het meisje en hoe oud is ze?

Angela Betterton @AngelaGBetterton 02.55

@OxfordNewsOnline Daisy Mason. 8 of 9?

Oxford's News @OxfordNewsOnline 02.58

BREAKING Er komen berichten binnen over mogelijke

#ontvoering van kind in nieuwbouwwijk Canal Manor.
Volgens bronnen meisje van 8 jaar

Oxford's News @OxfordNewsOnline

03.01

Als u meer hoort over de #ontvoering in Oxford, stuur ons dan een tweet – wij brengen 24/7 lokaal nieuws uit Oxford en meer

..*

Net na drieën belt het mediateam me om me te vertellen dat het nieuws inmiddels bekend is en dat we er maar beter het beste van kunnen maken. Twintig minuten later arriveert de eerste reportagewagen. Ik sta in de keuken; het gezin is nog steeds in de woonkamer. Barry Mason ligt met gesloten ogen in een leunstoel, hoewel hij niet slaapt. Als we het geluid horen van een voertuig dat stilstaakt, verroert hij zich niet, maar Sharon Mason staat op van de bank en kijkt uit het raam. Ze ziet de verslaggever uitstappen, gevolgd door een man in een leren jasje met een microfoon en camera. Ze blijft heel even kijken, werpt een blik in de spiegel en brengt haar hand omhoog om haar haar aan te raken. 'Inspecteur Fawley?'

Het is iemand van Challows team, halverwege de trap. Een jonge meid. Ze zal wel nieuw zijn, want ik herken haar stem niet. Ik kan haar gezicht ook niet zien, met die muts op en het mondkapje voor. Anders dan de series je doen geloven, is de forensische mode veel meer à la vleesverpakker dan wat je ziet in *CSI* op televisie. Ik word er gek van, die achterlijke programma's – het laatste wat een echte forensisch onderzoeker zou doen is een plaats delict vervuilen met van die verrekte hairextensions. De jonge agente wenkt me en ik volg haar naar de overloop. Op de deur voor ons hangt een keurig plaatje met:

Kamer van Daisy

en daaronder een met plakgum bevestigd velletje papier met de woorden:

VERBODEN TOEGANG!!

in grote, slordige hoofdletters.

‘We hebben wat we nodig hebben,’ zegt ze. ‘Maar ik dacht dat u de kamer misschien zou willen zien. Ook al gaan we niet naar binnen.’

Als ze de deur openduwft, begrijp ik wat ze bedoelt. Geen enkele kinderkamer ziet er zo uit, behalve in een sitcom. Niets op de vloer, niets op de oppervlakken, niets onder het bed geschoven. Een kam die precies parallel ligt aan een borstel. Speelgoedbeesten die ons op een rijtje met hun kraaloogjes aan zitten te staren. Het effect is onrustbarend. Vooral ook omdat het levendige, sprankelende meisje van het filmpje gewoonweg niet rijmt met een kamer die zo onnatuurlijk netjes is als deze. Sommige lege kamers ademen nog de mensen die erin hebben gewoond. Maar hier zie ik de leegte van afwezigheid, niet aanwezigheid. Het enige wat erop wijst dat ze hier ooit is geweest, is de Disney-poster aan de muur tegenover de deur. De prinses uit *Brave* alleen in het bos met haar uitdagend felrode haar, en over de lengte van de onderkant in grote oranje letters CHANGE YOUR FATE. Jake was ook dol op die film – we zijn er twee keer met hem naartoe geweest. Het was een goede boodschap voor kinderen: dat het prima is om jezelf te zijn, dat je alleen maar de moed nodig hebt om te zijn wie je echt bent.

‘Vreselijk, toch?’ onderbreekt de jonge agente naast me mijn gedachten.

Ze heeft tenminste nog het fatsoen om het zachtjes te zeggen.

‘Vind je?’

Ze heeft haar mondkapje nu afgedaan en ik zie dat ze haar

neus optrekt. ‘Dit gaat wel heel ver, hè? Ik bedoel, dat echt álles zo op elkaar is afgestemd? En niemand is zó weg van z’n eigen naam, geloof me maar.’

En nu ze het zegt, zie ik het ook. Allemaal madeliefjes. Maar dan ook echt overal. Behang, dekbedovertrek, gordijnen, kussens: allemaal verschillend, maar allemaal met madeliefjes. Er staan plastic madeliefjes in een groene pot en er hangt een felgele hoofdtooi in madeliefvorm aan de spiegel van de toilettafel. Glinsterende haarspelden met madeliefjes, een lampenkap met madeliefjes en een madeliefjesmobiel aan het plafond. Dit is eerder een thema-attractie dan een slaapkamer.

‘Misschien vond ze het zelf mooi zo?’ Ik zeg het wel, maar tegelijkertijd geloof ik er niets van.

De agente haalt haar schouders op. ‘Misschien wel. Ik zou het niet weten... Ik heb geen kinderen. U wel?’

Ze weet het niet. Niemand heeft het haar verteld.

‘Nee,’ zeg ik.

Niet meer.

..*

Woensdag 20 juli 2016 | Laatste update 06:41

Politie vraagt hulp in zoektocht naar achtjarig vermist meisje uit Oxford

Een meisje van acht jaar is verdwenen uit haar huis in Oxford. Daisy Mason is voor het laatst rond middernacht gezien, thuis in de tuin, waar haar ouders, Barry en Sharon Mason een feest hielden.

Lees verder op de volgende pagina

Daisy is blond en heeft groene ogen; ze droeg een bloemkostuum en haar haar was in twee staartjes gebonden. Volgens bureu is ze extravert maar verstandig, en is het onwaarschijnlijk dat ze vrijwillig met een onbekende is meegegaan.

De politie verzoekt mensen die Daisy hebben gezien of die informatie over haar hebben, contact op te nemen met het Thames Valley-politiebureau via telefoonnummer 01865 0966552.

* * *

Om halfacht in de ochtend is het forensisch team bijna klaar in de tuin en zijn geüniformeerde agenten bezig met een hernieuwde zoektocht in en rond de straat. Elke stap die ze zetten wordt nu in de gaten gehouden door een batterij gretige televisiecamera's. Het kanaal is er ook nog, maar daar wil ik niet aan denken. Nog niet. Iedereen gaat ervan uit dat dit meisje nog leeft. Zolang ik het zeg.

Ik sta op het kleine terras over de achtertuin uit te kijken. Er liggen restjes afgestoken vuurwerk over de bloembedden verspreid, en het opgedroogde zomergras is platgetreden. Die agent had gelijk gehad: de kans op een behoorlijke voetafdruk of ook maar iets bruikbaar is nagenoeg nul. Ik zie Challow voorovergebogen bij de schutting aan de achterzijde staan, waar hij het lage struikgewas onderzoekt. Boven zijn hoofd is een ballon verstrikt geraakt in de struiken aan het pad langs het kanaal; het zilverkleurige lint deint zachtjes in de lucht. Ik snak naar een sigaret.

Het kanaal maakt hier een lichte bocht, wat betekent dat de tuin van de Masons iets langer is dan de meeste tuinen in de straat, maar toch lijkt hij me behoorlijk klein voor zo veel gasten.

Ik weet niet of het de schommel in de hoek is, of dat rottige pam-pagras, of gewoon het slaapgebrek, maar het heeft allemaal ake-lig veel weg van onze tuin uit mijn jeugd. Die was ingesloten tussen andere identieke saaie huizen, onderdeel van een trooste-loze lintbebouwing die haar bestaan uitsluitend te danken had aan de metro – een halte op het laatste stuk, willekeurig neergeplant op een plek waar ooit velden waren, maar waar allang beton lag tegen de tijd dat wij er kwamen wonen. Mijn ouders hadden er-voor gekozen omdat het er veilig was en omdat ze zich niet meer konden veroorloven – en ook nu nog moet ik ze op beide punten gelijk geven. Toch was het verschrikkelijk. Het was geen dorp of stadje op zich, alleen maar ‘ten zuiden van’ de enige plaats in de wijde omtrek. Dat was tevens de plaats waar ik altijd naartoe ging – naar school, naar de huizen van vrienden, en later naar pubs en om met meisjes af te spreken. Ik heb nooit iemand mee naar huis genomen; ik heb nooit iemand laten zien waar ik woonde. Misschien moest ik minder hard oordelen over de mensen hier in Canal Manor: ik weet hoe het voelt als je in de verkeerde buurt woont.

Achter in de tuin van de Masons smeult de barbecue nog; het metaal geeft zachte tikjes terwijl het afkoelt. De kettingen van de schommel zijn stevig samengeplakt met ducttape, zodat hij niet gebruikt kan worden. Er staan wat opgestapelde tuinstoelen, er staat een kleine partytent (opgevouwen) en een schragentafel met een geblokt kleed (ook opgevouwen). Daaronder staan groene koelboxen met etiketten erop: bier, wijn en frisdrank. Op het ter-ras achter mij staan twee kliko’s: een recyclebak vol blikjes en flessen, en een bak voor restafval gevuld met zwarte vuilniszak-ken. Ik bedenk – wat ik eigenlijk meteen had moeten bedenken – dat Sharon Mason dit allemaal heeft gedaan. Het opruimen, het opvouwen. Ze is door de tuin heen gegaan in een poging de boel

weer toonbaar te maken. En dat heeft ze gedaan nadat ze wist dat haar dochttertje was verdwenen.

Gislingham voegt zich vanuit de keuken bij me. ‘Everett zegt dat de huis-aan-huisgesprekken tot nu toe niets hebben opgeleverd. Niemand van de aanwezigen op het feest die we tot nu toe hebben gesproken herinnert zich iets verdachts gezien te hebben. We verzamelen hun foto’s – die zullen wel helpen met de tijdlijn. Er is geen bewakingscamera in de wijk, maar we zullen kijken wat we in de omgeving kunnen vinden. En we checken de adressen van bekende ontuchtplegers binnen een straal van vijftien kilometer.’

Ik knik. ‘Goed werk.’

Challow richt zich op en wenkt ons. Achter de schommel zit een plank van de schutting los. Uit de verte ziet die er degelijk uit, maar als je er hard genoeg tegen duwt, kan zelfs een volwassene zich erdoorheen wurmen.

Gislingham leest mijn gedachten. ‘Maar kan er echt iemand via deze weg zijn binnengedrongen en het kind hebben gepakt en meegenomen, zonder dat iemand dat heeft gezien? In een tuin van deze grootte met zo veel aanwezige mensen? En dat terwijl het kind vermoedelijk zal hebben tegengestribbeld?’

Ik kijk om me heen. ‘We moeten weten waar de partytent heeft gestaan en hoe groot die is. Als de tent achter in de tuin heeft gestaan, kan het zijn dat niemand het gat in de schutting kon zien, of iemand die erdoorheen kwam. Voeg daar het vuurwerk aan toe...’

Hij knikt. ‘Iedereen kijkt de andere kant op, er is veel geknal, kinderen die schreeuwen...’

‘... plus het feit dat de meeste gasten ouders van school waren. Ik durf te wedden dat de Masons ze lang niet allemaal kenden. Vooral de vaders niet. Je zou stalen zenuwen moeten hebben, maar je zou hier naar binnen kunnen lopen en doen alsof je erbij

hoort zonder dat iemand het opmerkt. En men zou van je verwachten dat je een praatje met de kinderen maakte.’

We lopen over het gazon in de richting van het huis. ‘Die foto’s die je verzamelt, Chris – die zijn niet alleen bruikbaar voor de tijdlijn. Vink hun namen af. We moeten niet alleen weten waar de mensen op welk moment waren, maar ook wie ze zijn.’

* * *

Om vijf over zeven ’s ochtends belt rechercheur Everett aan bij alweer een deur verderop in de straat. Ze wacht tot hij opengaat, klaar om haar professionele glimlach op te zetten en te vragen of ze binnen mag komen voor een kort gesprek. Het is de vijftiende keer dat ze dit doet en ze zegt tegen zichzelf dat ze niet geërgerd moet zijn om het feit dat zij het huis-aan-huisonderzoek toegevoegd heeft gekregen terwijl Gislingham zich in het enige huis bevindt dat ertoe doet. In het hart van het gebeuren. Tenslotte zijn de keren dat de ontvoering van een kind een nieuwe wending kreeg door iets wat de burens hadden gezien op de vingers van een hand te tellen. Maar eerlijk is eerlijk, sommige van deze mensen waren aanwezig in de tuin van de Masons op het moment dat hun dochtertje verdween. Hoewel Everett tot nu toe weinig nuttigs heeft gehoord, ondanks de vele potentiële getuigen die op dat kleine oppervlak aanwezig waren geweest. Het was ‘een leuk feest’ geweest, ‘een heel plezierige avond’. Toch was te midden van het feestgedruis een klein meisje verdwenen zonder dat iemand dat had gemerkt.

Ze belt nog eens aan (voor de derde keer) en zet dan een stap achteruit om omhoog te kijken. De gordijnen zijn open, maar er is geen teken van leven. Ze kijkt op haar lijst. Kenneth en Caroline Bradshaw, een stel van in de zestig. Ze kunnen natuurlijk heel goed voor het einde van het schooljaar op vakantie zijn gegaan. Ze

maakt een notitie naast hun naam en loopt over de oprit terug naar de stoep. Een van de geüniformeerde agenten loopt naar haar toe, een tikje buiten adem. Everett heeft haar wel eens gezien op het bureau, maar ze is vers van de opleiding in Sulhamstead en ze hebben elkaar nog niet gesproken. Everett probeert zich haar naam te herinneren. Simpson? Zoiets. Nee... Somer. Dat is het. Erica Somer. Ze is ouder dan de meeste nieuwkomers, dus ze zal eerst wel iets anders hebben gedaan. Net als Everett zelf, die een valse start in de verpleging achter de rug heeft. Maar dat houdt ze stil, want ze wil haar mannelijke collega's niet nog een reden geven om haar de slechtnieuwsgesprekken te laten voeren. Of bij al die verrekte huizen te laten aanbellen.

‘Er zit iets in een van de afvalbakken. Ik denk dat je even moet komen kijken,’ zegt Somer, met een gebaar naar waar ze vandaan komt. Ze komt meteen ter zake, nuchter en direct. Everett mag haar meteen.

De afvalbak in kwestie staat op de hoek van de zijstraat. Er is al een forensisch rechercheur die foto's neemt. Als hij Everett ziet, knikt hij, en terwijl de beide vrouwen toekijken, trekt hij iets uit de bak wat bovenin ligt. Het trekt meteen glad, als een slangen-huid. Slap, leeg en groen. Heel groen. Het is een maillot met een scheur in een van de knieën. En in een kindermaat.

~

*Interview met Fiona Webster, gehouden op Barge Close 11,
Oxford*

20 juli 2016, 7.45 uur

Door: rechercheur V. Everett

VE: Kunt u ons zeggen waar u de Masons van kent, mevrouw Webster?

FW: Mijn dochtertje Megan zit bij Daisy in de klas op Kit's, en Alice zit een klas hoger.

VE: Kit's?

FW: Sorry... Bishop Christopher's. Iedereen hier noemt de school kortweg Kit's. En we zijn natuurlijk burens. We hebben hun de partytent voor het feest geleend.

VE: Dus u bent met elkaar bevriend?

FW: Ik zou het niet meteen 'bevriend' noemen. Sharon is nogal op zichzelf. We praten op het schoolplein, zoals je dat doet, en soms ga ik met haar joggen. Maar zij is veel gedisciplineerder dan ik. Ze gaat elke ochtend, zelfs in de winter, nadat ze de kinderen op school heeft afgezet. Ze maakt zich druk om haar gewicht... Nou ja, dat heeft ze me niet verteld, maar ik merk dat gewoon. We hebben eens een keer samen geluncht in de stad - eigenlijk bij toeval. We kwamen elkaar tegen bij die pizzatent aan High Street en ze kon eigenlijk geen nee zeggen. Maar ze at bijna niks, ze zat alleen maar te kieskauwen op een salade...

VE: Dus ze heeft geen baan, aangezien ze elke ochtend hardloopt?

FW: Nee. Ik geloof dat ze ooit wel gewerkt heeft, maar ik weet niet hoe en wat. Ik zou er gek van worden als ik de hele dag thuis moest zitten, maar zij lijkt totaal in de kinderen op te gaan.

VE: Dus ze is een goede moeder?

FW: Ik herinner me dat ze bij die lunch alleen maar praatte over de geweldige cijfers die Daisy voor een of andere toets had gehaald, dat het kind dierenarts wil worden, en of ik wist welke universiteit daarvoor de beste zou zijn.

VE: Ze is dus een overambitieuze moeder?